

tanterne for dette Kompagni? Hvor har det mere Interesse at faa klar Oplysning end netop i dette Spørgsmaal? Men jeg maa sige, at da jeg læste den sidste Artikel i denne Artikelserie, blev jeg ikke lidt mistrøstig. Jeg havde jo ventet, at i en Artikelserie, der var anlagt, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde anlagt den, med Angreb paa, med skarp Kritik af Storkapitalen og dens politiske Indflydelse, vilde der komme positive Anvisninger paa, hvorledes man skulde raade Bod paa de uheldige Følger af Storkapitalens Indflydelse i dansk Politik. Men i Stedet for ser jeg det ærede Medlem skrive følgende: „Det vil føre for vidt her, og det har ej heller været Opgaven at søge udredet, hvad der skal gøres. Her skal alene peges paa Opgaven. Og det er et konservativt Partis selvfølgelig Opgave at søge at kaste Lys over Fremtiden ved at lære af Nutiden og Fortiden.“

Med andre Ord, det er det konservative Partis Opgave at pege paa Opgaven, ikke at give Anvisning paa, hvorledes Opgaven skal løses, men med en stor Gestus at pege paa Opgaven. Der ligger en stor Opgave, men Anvisningen paa, hvorledes denne Opgave skal løses, er ikke det konservative Partis Sag. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller naaede ikke længere end til at pege paa Opgaven. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være en noget flov Afslutning paa en saa kritisk Fremfærd som den, det ærede Medlem her har været Foregangsmand for, en Kritik, der tager saa højt Sigte, som Tilfældet her er, og som tilstræber at afsløre Roden til Socialismens Udskejelser og Vildfarelser. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger nemlig i samme Artikel, at „Storkapitalen og den koncentrerede Virksomhed er Aarsag, Socialismen Virkning“, med andre Ord, Storkapitalen og den koncentrerede Virksomhed er Aarsagen til Socialismen og Socialismens Vildfarelser. Hvor gælder det mere end ved den Storkapitalisme og de Koncentrationer, der her er Tale om? Hvor gælder det, hvis det ikke gælder her? Da jeg derfor læste det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Vægning ved at omtale, hvad der bør gøres i hele den storstillede storkapitalistiske Misère, hvori vi befinder os, fik jeg en instinktiv Følelse af, at Gudinden Nemesis, som under-

tiden har Luner, man ikke kan underkende Berettigelsen af, ikke helt med Urette havde anvist mig Papirkurven.

Nu ser jeg altsaa, at ogsaa denne Forespørgsel i Realiteten kun tilsigter en Demonstration; og at denne Opfattelse er berettiget, fik jeg til fulde bekræftet ved at høre Ordskiftet mellem det ærede Medlem og den højtærede Justitsminister. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Statsadvokatens Motivering for Unndladelser af at appellere Landsretsdommen i den transatlantiske Sag var usømmelig baade overfor Domstolene og overfor den almindelige Retsbevidsthed, og saa henviste det ærede Medlem til Kriminalprocessens Bestemmelser, hvor det siges, at Appel bør finde Sted, naar der er Grund til at formode, at Straffens Størrelse ikke staar i rimeligt Forhold til Brøden, eller at Bevismaterialet er blevet fejlagtigt bedømt. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, om han mener, at der absolut ikke er nogen Grund til at nære Formodning om, at Straffen i denne Sag muligvis ikke stod i et rimeligt Forhold til den Brøde, her er Tale om, og om han vil benægte, at der kunde være Grund til at formode, at Bevismaterialet i denne enorme Sag paa et og andet Punkt er blevet fejlagtigt bedømt.

Den højtærede Justitsminister delerganske det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Opfattelse. Han fordrister sig endog til at hævde, at hvad det her drejer sig om, kun er om en større eller mindre Straf, ikke om et Principspørgsmaal. Vil den højtærede Justitsminister virkelig vove at paastaa, at den transatlantiske Sag ikke drejer sig om Principspørgsmaal? Jeg tror ikke, han vil faa en eneste Jurist her i Landet, som ikke hører til de ansete Mænds Middagsring, til med Haanden paa Hjertet at sige, at det her ikke drejer sig om Principspørgsmaal.

I Modsetning til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller maa jeg hævde, at den Motivering, som Anklagemyndigheden har givet for at undlade at appellere, netop er en fuldgyldig Motivering for, at denne Dom *burde* appelleres, thi naar det erkendes — og det vil sikkert alle Mennesker erkende —, at det i Realiteten er en Sag af enormt Omfang, og at den, hvad Bevis-